

[Steen Folke.]

at få tydeliggjort over for alle forældre, hvad det er for tilfælde, myndighederne griber ind over for, altså, hvad det er, der kan medføre en tvangsfjernelse. Derfor vil jeg opfordre socialministeren til at konkretisere nogle sådanne sager, naturligvis anonymt, sådan at man kunne få en fornemmelse af, hvilke omstændigheder i børnenes opvækst og situation der faktisk fører til indgreb af den art. Jeg mener, det ville være værdifuldt, fordi det gav forældre en mulighed for at vurdere det, og jeg mener, det ville tage meget af vinden ud af sejlene på de kampanjer, som piskes op i visse tilfælde på enkelte sager. Jeg tror altså, der simpelt hen er behov for at få nogle lidt klarere retningslinjer, en klarere fornemmelse af, hvornår sådanne indgreb faktisk finder sted. Sådan som situationen er for øjeblikket, sker der det, at enkelte sager bliver pisket op i sensationspressen og giver anledning til en reaktion, som, hvis den virkelig fik konsekvenser, efter min vurdering ville gå ud over langt flere børn, end hvad der måtte være tilfældet i administrationen af det nuværende system. Derfor vil jeg altså anbefale, at man får tydeliggjort og eksemplificeret, hvornår man finder at indgreb er nødvendige. Det vil være vejledende for forældre, som vil kunne få en fornemmelse af, hvad der sker, og det vil måske også betyde, at man kan undgå de tilfælde af egentlig forkerte afgørelser, som måtte være forekommet.

Erlendsson (FP):

Den tendens, vi ser i Birgittesagen, gående ud på at betvivle forældres evne og vilje — men særlig evne — til på forsvarlig måde at tage sig af deres børn, afspejler en holdning i tiden, der bliver stadig mere udbredt. Ikke alene er forældre uden forståelse for børn, mener man, de er også uden egentlig kærlighed til børn. Det slås fast på mange måder, at forældre finder børn besværlige, at børn får lov til at passe sig selv, at børn har det skidt, men at der dog er håb for dem, nemlig hvis staten vil uddanne nogle flere børnehavepædagoger og bygge flere institutioner. Det er blevet slået kraftigt fast af børnehav- og fritidspædagoger ikke mindst i år, og nu er lægeforeningens formand, der er kirurg, også begyndt at

synge med på denne vise, som det fremgik af gårsdagens tv-aktuelt. Modestrømninger er smitsomme.

Mange forældre er begyndt at tvivle på egne evner, og børnehavepædagogernes for andre uforståeligt lange uddannelse underbygger naturligt nok en mere værdsfølelse som eksperter hos disse mennesker. Heraf følger, at en stadig stærkere tro på forældres afmagt og institutionernes velsignelsesrige virke, når det, som det hedder, gælder at tilgodese barnets tarv, smitter af på lovgivningen. De bedrevidende tager magten til skade for familien, til skade for barnet og til sorg for forældrene.

For snart to år siden blev jeg af en yngre kvindelig tv-medarbejder udspurgt om mit syn på en 14-årig piges løben hjemmefra efter et skænderi med moderen, hvilket var en engangsforteelse. Pigen havde taget ophold i Christiania, og forældrene havde forgæves søgt børneværnets hjælp til at komme i kontakt med deres datter. I stedet for at søge at skabe en sådan kontakt holdt børneværnet forældrene borte fra deres datter ved at nægte den hjælp, som skulle til, for at de med politiets bistand kunne bryde igennem den modstand, de mødte omkring pigen i Christianiaområdet, og udbetalte pigen ugentlige beløb til hendes underhold samt derudover penge til tøj o. lign., så hun kunne blive boende derude. Det fandt fjernsynsmedarbejderen helt i sin orden, og hun stillede mig følgende spørgsmål, som jeg gengiver ordret — jeg har ikke kunnet glemme det, jeg husker det fra optagelsen, som fandt sted på mit kontor nede i Ridebanefløjen, hvor jeg boede dengang, og jeg hørte det, da udsendelsen blev bragt:

„Ja men mener De ikke, at børneværnet skal være for barnet mod forældrene?“

Det mente jeg ikke, og det sagde jeg. Jeg mener ikke, at det er i nogens interesse, heller ikke i barnets, at myndighederne har mulighed for at indtage en sådan holdning.

Jeg sagde for, at den holdning over for børn og forældre, som jeg har talt om, smitter af på lovgivningen. Det ses f. eks. tydeligt i den sociale bistandslov, der snart skal træde i kraft.

Fremskridtspartiet stillede næsten 100 ændringsforslag for at afbøde lovens værste uhyrligheder, deraf mange, der netop havde sigte på at sikre børns og forældres retsfor-